

הגדה
שלי
פסח

”כִּי־מִי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת”

(מיכה ז', ט"ו)

וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ - מתחברים להגדה

כתב בספר יסוד ושורש העבודה: "מצות עשה של סיפור יציאת מצרים בלילה הזה, הוא על כל איש מאישי ישראל עם קדוש, אף אם הוא יחידי על שולחנו... עיקר מצות הסיפור היא לבניו ולבני ביתו, להודיע להם גבורותיו יתברך... לפרסם להם גודל הנסים וגבורות ונפלאות של בוראנו, יתברך שמו ויתעלה. ולא די לפרש להם כלליות הנסים מה שכתוב בהגדה, אלא לפרט ולבאר באר היטב כל נס ונס, על פי מה שנמצא כתוב בגמרא ובמדרשים. וראוי לכל יודע ספר, מקודם פסח לחפש בכל הספרים... ולספר פרטיהם לבני ביתו בליל שימור פסח, כדי להגדיל בעיניהם הנס, ויתנו בליבם יותר שבח והודיה לבורא יתברך שמו ויתעלה".

ואומר הזוהר הקדוש: באותה שעה מכנס הקב"ה לכל הפמליא שלו. ואומר להם, לכו ושמעו סיפור השבח שלי שמספרים בני אדם ושמחים שהוצאתים ממצרים. אז מתקבצים כולם ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים סיפור השבח ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם, ובאים הם ומודים להקב"ה על כל הנסים והנפלאות שעשה לעם ישראל, ומודים לו על העם הקדוש שיש לו כאן בארץ ששמחים בחדוה בכל זה. ובזה מוסיפים כח וגבורה למעלה.

אחד המעשים החשובים שאנו מקפידים עליו בליל הסדר הוא העברת סיפור ההגדה מאב לבן ומאם לבת כבר אלפי שנים. ההגדה, ההיגד, הדיבור והחוויה בליל הסדר- הם אלו המנכיחים אותו כ"כ בתולדות עמנו. ההבטחה שעומדת לנו מאז - שהקב"ה יצילנו מיד המבקשים להשמידנו ויביאנו אל הגאולה שלמה- היא המפיחה רוח חיים, שמחה, אופטימיות וייעוד בכל הדורות כולם. בדורנו אנו ובייחוד בימים אלה, בו חיילינו עדיין נלחמים בחירוף נפש בחזיתות השונות ואחינו ואחיותינו מוחזקים עדיין כשבויים וחסופים- הדבר מונכח שבעתיים. בכל בית בעזה ובלבנון אליו נכנסו לוחמינו הגיבורים, גילו את תמונות הר הבית עם המסר שכל המלחמה היא "בדרך לירושלים". מתוך כך, רבים בעם מתעוררים ומבקשים להתחבר ולינוק שוב מן היסודות הקדומים והשורשיים של עמנו. למדנו מהרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל על חשיבות ההתבוננות בהיסטוריה- "זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בֵּינו שְׁנוֹת דוֹר וְדוֹר שֶׁאֵל אָבִיךָ וַיְגַדְךָ זְקֵנֶיךָ וַיֹּאמְרוּ לְךָ" (דברים, ל"ב, ז'). אנו מתבוננים בהיסטוריה, לומדים ממנה ושואבים מאבותינו ואבות אבותינו את הכוחות להתמודדות הנוכחיות והעתידיות בהן אנו עומדים ועוד נעמוד.

העולם מתקדם, וב"ה לפני כשבועיים פרצה לחיינו התפתחות טכנולוגית חדשה ומדהימה המאפשרת את יצירת ההגדה הזאת. אין תכליתה של ההגדה שלפנינו להחליף את ההגדות המסודרות הרגילות, אלא להוסיף לחווית הילדים ולאפשרות שלהם להתחבר במחשבה ובדמיון לסיפורים השונים בהגדה. ביצירת ההגדה שולבו טכנולוגיות שונות ומיוחדות של בינה מלאכותית והתוצאה לפניכם.

שנזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו - עם ישראל חי!

נעם ורד // קדומים, ניסן תשפ"ה

קצת רקע...

- (א) וְאֵלֶּה, שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַבָּאִים מִצְרַיִם: אֶת יַעֲקֹב, אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ.
(ב) רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן, לֵוִי וַיהוּדָה. ג) יִשְׁשָׁכָר זְבוּלֹן וּבִנְיָמִן. ד) דָּן וְנַפְתָּלִי, גָּד וְאָשֶׁר.
(ה) וַיְהִי כָּל נֶפֶשׁ יִצְחָק יִרְדְּ יַעֲקֹב שְׁבַעִים נֶפֶשׁ; וַיֹּסֶף הָיָה בְּמִצְרַיִם.
ו וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל-אָחִיו, וְכָל הַדּוֹר הַהוּא.
ז וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד; וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ, אֹתָם.
ח) וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל צְרַיִם, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף.
ט) וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ: הִנֵּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ.
י) הֲבֵה נִתְחַכְמָה לּוֹ: פֹּן-יִרְבֶּה, וְהָיָה כִּי-תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוּ, וְנִלְחַם בָּנוּ וְעָלָה מִן-הָאָרֶץ.
יא) וַיִּשְׁיִמוּ עָלָיו שְׂרֵי מִסִּים, לְמַעַן עַנּוֹתוֹ בְּסַבְלָתָם; וַיְבִן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפְרָעָה אֶת פַּתָּם וְאֶת רַעְמֵסֵס.
יב) וַכֹּאשֶׁר יַעֲנֶה אֹתוֹ, כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ; וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.
יג) וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֹךְ.
יד) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים, וּבְכָל-עֲבֹדָה בְּשֹׁדֵה, אֶת, כָּל עֲבֹדָתָם, אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם בְּפָרֹךְ.
טו) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לַמְּיַלְדֹת הָעֵבְרִית, אֲשֶׁר שֵׁם הָאִחַת שִׁפְרָה, וְשֵׁם הַשְּׁנִיית פּוּעָה.
טז) וַיֹּאמֶר, בְּיַלְדֹכֶן אֶת הָעֵבְרִיּוֹת, וַרְאִיתֶן עַל הָאֲבָנִים: אִם בֵּן הוּא וְהַמְתַּן אֹתוֹ, וְאִם בַּת הוּא וְחָתָה.
יז) וַתִּירָא הַמְּיַלְדֹת אֶת הָאֱלֹהִים, וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶן מֶלֶךְ מִצְרַיִם; וַתִּחַיֶּיךָ אֶת הַיְלָדִים.
יח) וַיִּקְרָא מֶלֶךְ מִצְרַיִם לַמְּיַלְדֹת, וַיֹּאמֶר לָהֶן, מִדּוּעַ עֹשִׂיתֶן הַדָּבָר הַזֶּה; וַתִּחַיֶּיךָ אֶת הַיְלָדִים.
יט) וַתֹּאמְרוּ הַמְּיַלְדֹת אֶל פְּרָעָה, כִּי לֹא כְנָשִׁים הַמִּצְרִית הָעֵבְרִית: כִּי חַיּוֹת הֵנּוּ, בְּטָרֶם תָּבוֹא אֱלֹהֵן הַמְּיַלְדֹת וַיִּלְדּוּ.
כ) וַיִּיטֹב אֱלֹהִים לַמְּיַלְדֹת; וַיִּרְבּוּ הָעָם וַיַּעֲצְמוּ מְאֹד.
כא) וַיְהִי, כִּי יָרְאוּ הַמְּיַלְדֹת אֶת הָאֱלֹהִים; וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים.
כב) וַיִּצְאוּ פְּרָעָה לְכָל עַמּוֹ לֵאמֹר: כָּל הַבֶּן הַיְלֹוד, הַיֹּאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ, וְכָל-הַבַּת, תִּחַיּוּ.

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד;
וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם."
"וישרצו" - 'שהיו יולדות ששה בכרס אחד' (רש"י)

"וַיִּקְרָא מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף"

".. ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו... הבה נתחכמה לו.. אם בן הוא והמתן אתו, ואם בת הוא וחקיה.. ויצו פרעה לקל עמו לאמר: כל הבן הילוד, היארה תשליכהו, וכל-הבת, תחיון".

"וַיִּשְׁמְעוּ עָלָיו שָׂרֵי מִסִּים, לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסַבְלָתָם; וַיְבִן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לְפָרְעָה אֶת פַּתֵּם
וְאֶת רַעַמְסֵס.. וְכַאֲשֶׁר יְעֲנֹ אוֹתוֹ, כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ; וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.. וַיַּעֲבֹדוּ
מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֹךְ.. וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, בַּחֲמֹר וּבַלְבָּנִים,
וּבְכָל-עֲבֹדָה בְּשָׂדֵה, אֶת, כָּל עֲבֹדְתָם, אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בְּפָרֹךְ."

"וַתִּרְאֶה הַמִּלְדֹּת אֶת הָאֱלֹהִים, וְלֹא עָשׂוּ
כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶן מֶלֶךְ מִצְרָיִם; וַתְּחַיֶּיךָ אֶת
הַיְלָדִים."

"ויקרא מלך מצרים למילדת, ויאמר להו, מדוע עשיתו הדבר הזה; ומסייג, את הילדים."

ספר שמדות // פרק ב'

א) וַיִּלְךָ אִישׁ מִבֵּית לֹוִי; וַיִּקַּח, אֶת-בֵּת-לֹוִי.

ב) וַתֵּהָרֵה הָאִשָּׁה, וַתֵּלֶד בֶּן; וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וַתִּצְפְּנֶהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים.

ג) וְלֹא-יָכְלָה עוֹד הַצְּפִינוֹ, וַתִּקַּח-לוֹ תַבַּת גָּמָא, וַתַּחמְרָה בַּחמֶר וּבִצְפֹת; וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת-הַיֶּלֶד, וַתִּשֶׂם עָלָיו שֵׁם-הַיָּר.

ד) וַתִּתְּצֵב אַחֲתוֹ, מִרְחֹק, לְדַעָה, מִה יַעֲשֶׂה לוֹ.

ה) וַתֵּרֶד בֵּת-פְּרַעָה לְרַחֵץ עַל-הַיָּר, וְנִעְרַתֶּיהָ הִלְכַת עַל-יַד הַיָּר; וַתֵּרָא אֶת-הַתַּבָּה בַּתוֹךְ הַסּוּף, וַתִּשְׁלַח אֶת-אַמְתָּהּ וַתִּקְחָהּ.

ו) וַתִּפְּתַח וַתֵּרָאֶהוּ אֶת-הַיֶּלֶד, וְהִנֵּה-נֶעַר בֶּכָה; וַתַּחמַּל עָלָיו וַתֹּאמֶר, מִיִּלְדֵי הָעִבְרִים זֶה.

ז) וַתֹּאמֶר אַחֲתוֹ, אֵל-בֵּת-פְּרַעָה, הַאֵלֶּף וְקָרָאתִי לָךְ אִשָּׁה מִיִּנְקַת, מִן הָעִבְרִית; וַתִּינַק לָךְ, אֶת-הַיֶּלֶד.

ח) וַתֹּאמֶר-לָהּ בֵּת-פְּרַעָה, לִכִּי; וַתֵּלֶךְ, הָעֵלְמָה, וַתִּקְרָא, אֶת-אִם הַיֶּלֶד.

ט) וַתֹּאמֶר לָהּ בֵּת-פְּרַעָה, הִילִיכִי אֶת-הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִינִקְהוּ לִי, וְאֲנִי, אֲתֵן אֶת-שְׂכָרְךָ; וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד, וַתִּנִּיקְהוּ.

י) וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד, וַתִּבְאֶהוּ לְבֵת-פְּרַעָה, וַיְהִי-לָהּ, לְבֹן; וַתִּקְרָא שְׁמוֹ, מֹשֶׁה, וַתֹּאמֶר, כִּי מִן-הַיָּמִים מָשִׁיתָהוּ.

יא) וַיְהִי בְיָמֵים הָהֵם, וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל-אַחִיו, וַיֵּרָא, בְּסִבְלַתָּם; וַיֵּרָא אִישׁ מִצְרִי, מִכָּה אִישׁ-עִבְרִי מֵאַחִיו.

יב) וַיִּפֹּן כַּה וְכֹה, וַיֵּרָא כִּי אִין אִישׁ; וַיִּהְיֶה, אֶת-הַמִּצְרִי, וַיִּטְמְנֶהוּ, בַּחֹל.

יג) וַיֵּצֵא בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, וְהִנֵּה שְׁנֵי-אַנְשִׁים עִבְרִים נֹצִים; וַיֹּאמֶר, לָרָשָׁע, לָמָּה תִּכָּה, רַעֲפֶךָ.

יד) וַיֹּאמֶר מִי שְׁמֶךָ לְאִישׁ שֶׁר וְשִׁפְט, עָלֵינוּ הֲלִהְרַגְנִי אֲתָה אֹמֵר, כְּאִשֶׁר הִרְגַּתְּ אֶת-הַמִּצְרִי; וַיֵּיָרָא מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר, אָכֵן נֹדַע הַדָּבָר.

טו) וַיִּשְׁמַע פְּרַעָה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה, וַיִּבְקַשׁ לְהַרְגוֹ אֶת-מֹשֶׁה; וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרַעָה, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ-מִדְיָן וַיֵּשֶׁב עַל-הַבְּאֵר.

טז) וַיִּלְכְּהוּ מִדְיָן, שֶׁבַע בָּנוֹת; וַתִּבְאֶנָּה וַתִּדְּלָנָה, וַתִּמְלֶאנָה אֶת-הַרְהָטִים, לְהַשְׁקוֹת, צֹאן אֲבִיהֶן.

יז) וַיָּבֹאוּ הָרַעִים, וַיִּגְרְשׁוּם; וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיּוֹשַׁעַן, וַיִּשְׁק אֶת-צֹאנָם.

יח) וַתִּבְאֶנָּה, אֶל-רַעוּאֵל אֲבִיהֶן; וַיֹּאמֶר, מִדַּעַם מֵהֲרַתָּן בֹּא הַיּוֹם.

יט) וַתֹּאמְרֶנּוּ--אִישׁ מִצְרִי, הֲצִילָנוּ מִיַּד הָרַעִים; וְגַם-דָּלָה דָּלָה לָנוּ, וַיִּשְׁק אֶת-הַצֹּאן.

כ) וַיֹּאמֶר אֶל-בָּנֹתָיו, וְאִין; לָמָּה זֶה עֲזַבְתֶּן אֶת-הָאִישׁ, קָרָאן לוֹ וַיֹּאכַל לָחֶם.

כא) וַיּוֹאֵל מֹשֶׁה, לְשִׁבְת אֶת-הָאִישׁ; וַיִּתֵּן אֶת-צִפְרָה בָּתוֹ, לְמֹשֶׁה.

כב) וַתֵּלֶד בֶּן, וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ גֶרְשָׁם: כִּי אָמַר--גֵּר הָיִיתִי, בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה.

כג) וַיְהִי בְיָמֵים הָרַבִּים הָהֵם, וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיִּאָּנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֲבֹדָה, וַיִּזְעַקוּ; וַתַּעַל שׁוֹעַתָּם אֶל-הָאֱלֹהִים, מִן-הָעֲבֹדָה.

כד) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים, אֶת-נַאֲקָתָם; וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-בְּרִיתוֹ, אֶת-אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק וְאֶת-יַעֲקֹב. כֹּה וַיֵּרָא אֱלֹהִים, אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל;

וַיַּדַּע, אֱלֹהִים.

פירוש 'כלי יקר':

"ותרא אותו כי טוב הוא. שנתמלא כל הבית אורה שנאמר (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב, ומטעם זה הצפינה אותו כי יראה שמא יראו המצרים האור ההוא, וע"י האור יראו גם את הילד ולכך הצפינה אותו יותר מכל הילדים, ועוד שמא ירגישו ביתרון האור כי הוא הגואל המוציאם מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה, ואולי חשבה שלכך נברא האור עמו כדי שתלמד ממנו להצפינו כמו האור הראשון שנגזז לצדיקים לעתיד לבא."

וּמִרְדַּבַּת פַּרְעֹה לְרַחֵץ עַל-הַיָּאֵר, וּנְעִרְתִּיהָ הַלְכַת עַל-יַד הַיָּאֵר;
וּמִרְאֵת הַתְּבֵה בְּחוּף הַסּוּף, וּמִשְׁלַח אֶת-אֲמֹתָהּ וּמִתְסַחֶהָ.

שמות רבה, פרשה א', סעיף כ"ו:

"וּתְבֹאֵהוּ לְבֵת פְּרַעֲה" וגו' (שמות ב', י).

הֵיטָה בֵּת פְּרַעֲה מְנַשֶּׁקֶת וּמְחַבֶּקֶת אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא בְּנֵה, וְלֹא הֵיטָה מוֹצִיאָתוֹ מִפְּלִטְרִין שֶׁל מֶלֶךְ. וְלִפִּי שְׁהִיָּה יָפֵה הַכֹּל מִתְאֵוִים לְרֹאוֹתוֹ, וּמִי שְׁהִיָּה רוֹאֵהוּ לֹא הֵיָה מַעֲבִיר עִצְמוֹ מֵעָלָיו. וְהֵיָה פְּרַעֲה מְנַשֶּׁקוֹ וּמְחַבְּקוֹ, וְהוּא נוֹטֵל כְּתָרוֹ שֶׁל פְּרַעֲה וּמְשִׁימוֹ עַל רֹאשׁוֹ. הָיוּ שָׁם יוֹשְׁבֵים חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְאָמְרוּ: מִתְרַאִים אֲנִי מִזֶּה שְׁנוֹטֵל כְּתָרְךָ וְנוֹתְנוֹ עַל רֹאשׁוֹ, שְׁלֹא יִהְיֶה זֶה אוֹתוֹ שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים, שְׁעֵתִיד לִטֹּל מַלְכוּת מִמֶּךָ. מִהֶם אוֹמְרִים לְהַרְגוֹ, מִהֶם אוֹמְרִים לְשַׂרְפוֹ. וְהֵיָה יִתְרוֹ יוֹשֵׁב בֵּינֵיהֶם וְאוֹמֵר לָהֶם: תִּינוּק זֶה אֵין בּוֹ דַעַת, אֶלָּא בְּחֵנוּ אוֹתוֹ וְהִבִּיאוּ לְפָנָיו בְּקַעֲרָה זָהָב וּגְחָלִת; אִם יוֹשִׁיט יָדוֹ לְזָהָב – יֵשׁ בּוֹ דַעַת וְהַרְגוּ אוֹתוֹ, וְאִם יוֹשִׁיט יָדוֹ לְגַחְלֵת – אֵין בּוֹ דַעַת וְאֵין עָלָיו מִשְׁפֵּט מוֹת. מִיָּד הִבִּיאוּ לְפָנָיו, וְשָׁלַח יָדוֹ לְקַח הַזָּהָב, וּבָא גְבִירָאֵל וְדָחָה אֶת יָדוֹ וְתַפֵּס אֶת הַגְּחָלֵת, וְהִכְנִיס יָדוֹ עִם הַגְּחָלֵת לַתּוֹךְ פִּיו וְנִקְּוָה לְשׁוֹנוֹ וּמִמֶּנּוּ נִעְשָׂה "כְּבֹד פִּה וְכְבֹד לְשׁוֹן" (שמות ד', י).

"וַיְהִי בַיָּמִים הֵהֵם, וַיַּגְדֵּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל-אָחִיו, וַיְרֹא, בְּסַבְלָתָם;
וַיְרֹא אִישׁ מִצְרִי, מַכֵּה אִישׁ-עִבְרִי מֵאָחִיו."

"ויפן כה וכה, וירא כי אין איש; ויך, את-המצרי, ויטמנהו בחול."

"וַיָּצֵא בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, וְהָיָה שְׁנֵי אַנְשִׁים עִבְרִים נָצִים;
וַיֹּאמֶר, לְרָשָׁע, לָמָּה תִּכְּהָ, רַעֲפֹ. וַיֹּאמֶר מִי שְׂמֹךְ לְאִישׁ שׁוֹר וְשִׁפְטָ,
עָלִינוּ? הֲלִהְרָגְנִי אַתָּה אֹמֵר, כַּאֲשֶׁר הִרְגַּתְּ אֶת-הַמִּצְרִי..?"

"וַיֵּרָא מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר, אֲכֹן נֹדַע הַדָּבָר.
וַיִּשְׁמַע פְּרָעָה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה, וַיִּבְקֶשׁ לְהַרְגוֹ
אֶת-מֹשֶׁה וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרָעָה.."

"וישמע פרעה את-הדבר הזה, ויבקש להרג
את-משה; ויברח משה מפני פרעה, וישב
בארץ-מדן וישב על-הבאר."

"וילכהו מדִּין, שֶׁבַע בָּנוֹת; וּתְבֹאֵנָה וּתְדַלְנָה, וּתְמַלְאֵנָה אֶת-הָרְהָטִים,
לְהִשְׁקוֹת, צֹאן אֲבִיהֶן. וַיָּבֹאוּ הָרָעִים, וַיִּגְרְשׁוּם; וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיּוֹשֶׁעַן,
וַיִּשֶׁק אֶת-צֹאנָם. וּתְבֹאֵנָה, אֶל-רְעוּאֵל אֲבִיהֶן; וַיֹּאמֶר, מִדּוּעַ מֵהֲרַתָּן
בֹּא הַיּוֹם. וַתֹּאמְרֶיךָ-אִישׁ מִצְרִי, הֲצִילָנוּ מִיַּד הָרָעִים; וְגַם-דָּלָה דָּלָה
לָנוּ, וַיִּשֶׁק אֶת-הַצֹּאן."

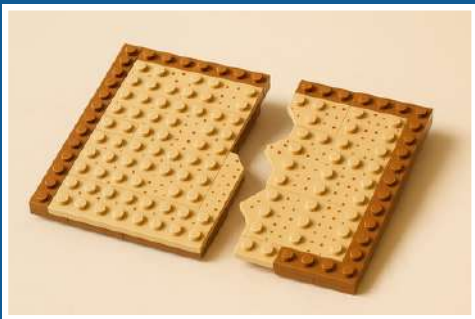

"וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הֵהֱם, וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֲבֹדָה, וַיִּזְעְקוּ; וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל-הָאֱלֹהִים, מִן-הָעֲבֹדָה. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים, אֶת-נַאֲקָתָם; וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-בְּרִיתוֹ, אֶת-אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק וְאֶת-יַעֲקֹב. כִּה וַיֵּרָא אֱלֹהִים, אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיַּדַּע, אֱלֹהִים."

".. וינהג את הצאן אחר המדבר.. וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל. ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה. וירא ה' כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני. ויאמר אל תקרב הלים של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא"

יחז

כרפס

ורחץ

קדש

מרור

מוציא מצה

רחצה

מגיד

ברך

צפון

שלחן עורך

פורך

נרצה

קדש | ורחץ | כרפס | יחז | מגיד | מוציא מצה |
מרור | פורך | שלחן עורך | צפון | ברך | הלל | נרצה

הלל

כוס של אליהו
והבאתי

ולקחתי

וגאאתי

והצלתי

והוצאתי

שותים ואוכלים בהסיבה כדרך בני חורין

הנדה
פסח

הגדה
של
פסח

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמאריים.
כל דכפין ייתי וניכל, כל דצריך ייתי ויפסח. השמא הכא, לשנה
הבאה בארעא דישראל. השמא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

הא לחמא עניא

מה נשתנה
הלילה הזה
מכל הלילות?

וְכָל הַמְרֵבָה לְסֵפֶר בִּיצִיאת מִצְרַיִם
הָרִי זֶה מִשְׁבַּח.

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי
טַרְפוֹן שֶׁהָיוּ מְסַבִּין בְּבֵנֵי בְּרַק, וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כָּל אוֹתוֹ הַלַּיְלָה
עַד שֶׁבָּאוּ תַלְמִידֵיהֶם וְאָמְרוּ לָהֶם: רַבּוֹתֵינוּ, הַגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית.

כְּנֶגֶד אַרְבַּעַה בָּנִים דִּבְרָה תוֹרָה:
אַחַד חֲכָם, וְאַחַד רָשָׁע, וְאַחַד תָּם, וְאַחַד שְׂאִינֹו יוֹדֵעַ לְשֹׂאֹל.

וְשָׂאִינוּ יוֹדַע לְשׂאוֹל –

אֶת פֶּתַח לוֹ,

שְׂנַאָמַר: וְהַגְדַּת לְבַנְדָּ בַיּוֹם הַהוּא
לֵאמֹר, בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי
בְצִאתִי מִמִּצְרָיִם.

תָּם מָה הוּא אוֹמֵר?

מַה זֹאת? וְאָמַרְתָּ אֵלָיו:
בְּחִזְקַיִד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרָיִם,
מִבֵּית עֲבָדִים.

רָשַׁע מָה הוּא אוֹמֵר?

מָה הָעֵבֶדְהָ הַזֹּאת לָכֶם?
לָכֶם – וְלֹא לוֹ. וּלְפִי שֶׁהוֹצִיא אֶת
עַצְמוֹ מִן הַכָּלָל כְּפָר בְּעֶקֶר.
וְאִרְ אֶתְהָ הַקֵּהָה אֶת שְׁנֵי וְאָמֹר לוֹ:
בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְצִאתִי
מִמִּצְרָיִם. לִי – וְלֹא לוֹ.
אִילוֹ הָיָה שָׁם, לֹא הָיָה נִגְאָל.

חָכָם מָה הוּא אוֹמֵר?

מַה הָעֵדוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים
אֲשֶׁר צָוָה ה' אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם?
וְאִרְ אֶתְהָ אָמֹר לוֹ כִּהְלָכֹת הַפֶּסַח:
אִין מִפְטִירִין אַחַר הַפֶּסַח אֲפִיקוּמֹן.

לאן הובילו הדרכים?
היכן ארבעת האחים?
בשיר שלנו ידידי
אסור לשאול יותר מדי
בשיר שלנו ידידי
אסור לשאול יותר מדי

וזה שלא ידע לשאול
לקח את היפה מכל
שילב ידו בתוך ידה
וחזר איתה להגדה
שילב ידו בתוך ידה
וחזר איתה להגדה

פגש חכם בחכמה
אהב התם את התמימה
והרשע בתור אישה
תפס מרשעת איומה
והרשע בתור אישה
תפס מרשעת איומה

וכשארבעת האחים
יצאו לנוע בדרכים
מיד מכל ארבע רוחות
פרחים הגיעו וברכות
מיד מכל ארבע רוחות
פרחים הגיעו וברכות

ביום בהיר ונהדר
יצאו מתוך ההגדה
חכם ותם רשע גדול
וזה שלא ידע לשאול
חכם ותם רשע גדול
וזה שלא ידע לשאול

“וְהִיא שְׁעֵמֶדָה
לְאַבוֹתֵינוּ
וְלָנוּ, שְׁלֹא
אֶחָד בְּלֶבֶד
עָמַד עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ, אֶלֶּא
שְׁבַּכְל דּוֹר
וְדוֹר עוֹמְדִים
עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְצִילֵנוּ
מִיָּדָם”

כֵּן יֵאבְדוּ כָל אוֹיְבֵיךָ ה'

ואומר לך בדמיך חיי

וַיִּרְעוּ אֲתָנּוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ, וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה.....
וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה - כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֶךְ.
וַיִּצְעַק אֶל ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוֹ, וַיֵּרָא אֶת עַנְיֵנוּ
וְאֶת עֲמַלְנוֹ וְאֶת לִחְצָנוּ.

נוֹהֲגִין לְהֵטִיף טֶפֶה מִן הַכּוֹס בְּאִמֵּרַת 'דָּם',
'וְאֵשׁ', 'וְתִמְרוֹת עֵשׂוֹן', עֵשֶׂר הַמַּכּוֹת, 'דָּצ"ד',
'עַד"ש', 'בְּאֵח"ב', בְּיַחַד ט"ז פְּעָם.

אֵלוֹ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם, וְאֵלוֹ הֵן:
דָּם, צִפְרֹדַע, כְּנָיִם, עָרוֹב, דְּבַר, שִׁחִין, בָּרָד, אֲרָבָה, חֲשָׁן, מַכַּת בְּכוֹרוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה הֵיךְ נֹתֵן בָּהֶם סִמָּנִים:
דְּצִ"ךְ עַד"ש בְּאֶח"ב.

צפרדע

פנים

ויאמרו החרטום
אל פרעה
אצבע אלהים הוא

ברד

ארבה

חֶשֶׁךְ

לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אָחִיו וְלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחַת יוֹשְׁלֵת יָמִים
וּלְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֵתָם.

וְיִהְיֶה בַחֲצֵי הַלַּיְלָה, וְ-ה' הִפָּה כָל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, מִבְּכוֹר פַּרְעֹה הַיֵּשֵׁב עַל-כִּסְאוֹ, עַד
בְּכוֹר הַשָּׂבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר; וְכָל, בְּכוֹר בְּהֵמָה. וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה, הוּא וְכָל-עַבְדָּיו
וְכָל-מִצְרַיִם, וַתְּהִי צַעֲקָה גְדֹלָה, בְּמִצְרַיִם: כִּי-אִין בַּיִת, אֲשֶׁר אִין-שָׁם מֵת.

מֵצֶת בְּכוֹרוֹת

וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לַיְלָה, וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מֵתוֹךְ עַמִּי
גַם-אַתֶּם, גַּם-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וּלְכוּ עֲבָדוּ אֶת-ה', כְּדַבַּרְכֶּם.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל-זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: מִשְׁכוּ, וּקְחוּ לָכֶם צֹאן
לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם-וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח. וְלִקְחֶתֶם אֵגֶזַח אֲזוּב, וּטְבַלְתֶּם בְּדָם
אֲשֶׁר-בַּסֶּף, וְהִגַּעְתֶּם אֶל-הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל-שְׁתֵי הַמְּזוּזוֹת, מִן-הַדָּם
אֲשֶׁר בַּסֶּף; וְאַתֶּם, לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִמֶּתַח-בֵּיתוֹ עַד-בֹּקֶר.

”גם חשך לא-יחשיך ממך; ולילה כיום יאיר, כחשיכה כאורה”

תהילים קל”ט, פסוק י”ב

"וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת-בֶּצֶקוֹ, טָרִם יַחְמָץ;
מִשְׁאֲרֹתָם צָרַח בְּשִׁמְלֹתָם, עַל-שִׁכְמָם."

"ואמר פרעה לבני ישראל, נבכים הם בארץ; סגר עליהם, המדבר. וחזקתי את לב-פרעה, ורדף אחריהם, ואכבדה בפרעה ובכל-חילו, וידעו מצרים כי-אני ה'; ויעשו-כן. ויגד למלך מצרים, כי ברח העם; ויהפך לבב פרעה ועבדיו, אל-העם, ויאמרו מה-זאת עשינו, כי-שלחנו את-ישראל מעבדנו. ויאסרו את-רכבו; ואת-עמו, לקח עמו. ויקח, שש-מאות רכב בחור, וכל, רכב מצרים; ושלשם, על-כלו. ויחזק ה' את-לב פרעה מלך מצרים, וירדף, אחרי בני ישראל; ובני ישראל, יצאים ביד רמה. וירדפו מצרים אחריהם, וישיגו אותם חנים על-הים, כל-סוס רכב פרעה, ופרשיו וחילו על-פי החירת, לפני, בעל צפן. ופרעה, הקריב; וישאו בני-ישראל את-עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם, ויראו מאד, ויצעקו בני-ישראל, אל-ה'. ויאמרו, אל-משה, המבלי אין-קברים במצרים, לקחתנו למות במדבר; מה-זאת עשית לנו, להוציאנו ממצרים. הלא-זה הדבר, אשר דברנו אליך במצרים לאמר, חדל ממנו, ונעבדה את-מצרים: כי טוב לנו עבד את-מצרים, ממתנו במדבר. ויאמר משה אל-העם, אל-תיראו-התיצבו וראו את ישועת ה', אשר-יעשה לכם היום: כי, אשר ראיתם את-מצרים היום-לא תספו לראתם עוד, עד-עולם. ה' ילחם לכם; ואתם, תחרשון."

בשעה שעמדו ישראל על ים סוף, היו
שבטים עומדים ומתקוטטים – זה
אומר אין אני יורד תחילה לים, וזה
אומר אין אני יורד תחילה לים. קפץ
נחשון בן עמינדב(נשיא שבט יהודה)
יורד תחילה לים עד "שהמים הגיעו
לנפשו" – ורק אז נבקע הים. אמר לו
הקדוש ברוך הוא: ראוי זה שתיקרא
עליו מלכות!
(מסכת סוטה, דף ל"ו: | מכילתא דרבי
ישמעאל, שמות י"ד, כ"ב)

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, מֶה-תַּצַּעֲק אֵלַי; דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וַיִּסְעוּ."

"וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם, וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם-כָּל-סוֹס פִּרְעֹה, רֹכְבוֹ וּפָרָשָׁיו: אֶל-תּוֹךְ הַיָּם. וַיְהִי, בְּאַשְׁמֶרֶת הַבֹּקֶר, וַיִּשְׁקֶף ה' אֶל-מַחֲנֵה מִצְרַיִם, בְּעִמּוּד אֵשׁ וְעָנָן; וַיַּהַר, אֶת-מַחֲנֵה מִצְרַיִם. וַיִּסַּר אֶת-אִפְנֵי מִרְכַּבְתָּיו, וַיִּנְהַגְהוּ בַכֶּבֶד; וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם, אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל-כִּי ה' נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם. וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, נֹטֵה אֶת-יָדְךָ עַל-הַיָּם; וַיִּשְׁבּוּ הַיָּמִים עַל-מִצְרַיִם, עַל-רֹכְבוֹ וְעַל-פָּרָשָׁיו. וַיִּט מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ עַל-הַיָּם, וַיִּשָּׁב הַיָּם לַפְּנוֹת בְּקֶרֶב לַאֲיִתָּנוּ, וּמִצְרַיִם, נִסִּים לִקְרָאתוֹ; וַיִּנְעַר ה' אֶת-מִצְרַיִם, בְּתוֹךְ הַיָּם. וַיִּשְׁבּוּ הַיָּמִים, וַיִּכְסּוּ אֶת-הָרֶכֶב וְאֶת-הַפָּרָשִׁים, לְכָל חֵיל פִּרְעֹה, הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם: לֹא-נִשְׁאַר בָּהֶם, עַד-אֶחָד."

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בִּבְשָׁה, בְּתוֹךְ הַיָּם, וְהַיָּם לָהֶם חֲמָה, מִיַּמִּינָם וּמִשְׁמָאלָם.
וַיִּשְׁעַה ה' בְּיוֹם הַהוּא, אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת-מִצְרַיִם, מֵתַעַל-טּוֹפֵת הַיָּם."

"וירא ישראל את-ה' גדלה, אשר עשה ה' במצרים, ויראו העם, את-ה', ויאמנו, ב- ה', ובעשה, עבדו
אז ישיר-משה ובני ישראל את-השירה הזאת, ל- ה', ויאמרו לאמר: אשירה ל- ה' כי-גאה גאה, סוס ורכבו רעה בים...
ותקח ערום הגביאה אחות אהרו, את-התף--בגדה, ותצאן כל-הנשים אחריה, בתפים ובעחלת,
ותענן להם, ערום: שירו ל- ה' כי-גאה גאה, סוס ורכבו רעה בים".

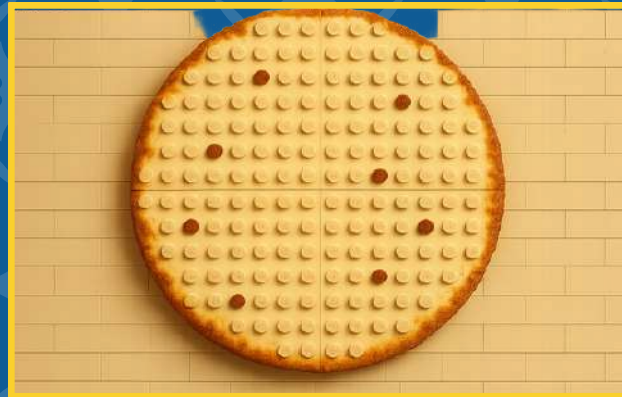
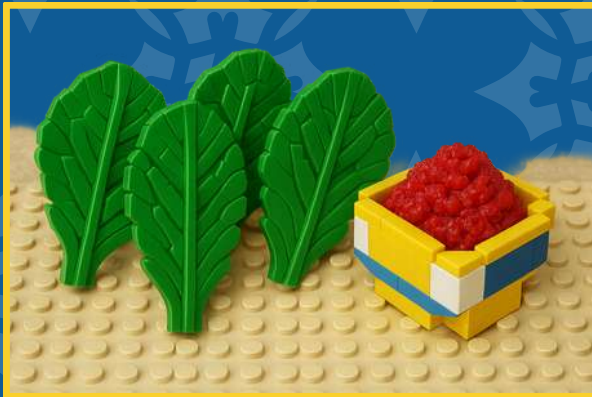
דְּהֵי נֹה!

על אחת, כַּמָּה וְכַמָּה,
טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכַפֶּלֶת
לְמָקוֹם עָלֵינוּ: שֶׁהוֹצִיאָנוּ
מִמִּצְרַיִם, וְעָשָׂה בָּהֶם
שְׁפָטִים, וְעָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם,
וְהָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם, וְנָתַן
לָנוּ אֶת מְמוֹנָם, וְקָרַע לָנוּ
אֶת הַיָּם, וְהֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ
בְּחָרְבָה, וְשָׁקַע צָרֵינוּ
בְּתוֹכוֹ, וְסָפַק צָרְכָנוּ
בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה,
וְהֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן, וְנָתַן
לָנוּ אֶת הַשֶּׁבֶת, וְקָרְבָנוּ
לְפָנֵי הַר סִינַי, וְנָתַן לָנוּ
אֶת הַתּוֹרָה, וְהִכְנִיסָנוּ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבָנָה לָנוּ
אֶת בַּיִת הַבְּחִירָה לְכַפֵּר
עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.

רָבֵן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר:
כָּל שְׁלֹא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אֵלוּ בַּפֶּסַח,
לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבָתוֹ, וְאֵלוּ הֵן:
פֶּסַח, מַצָּה, וּמָרוֹר.

בְּכֹל דּוֹר וָדוֹר חֵיב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ
הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם, שֵׁנָאמֵר: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם
הַהוּא לֵאמֹר, בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי
מִמִּצְרַיִם.

לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא, אלא אף אותנו גאל עמָהם, שנאמר:
ואותנו הוציא משם, למען הביא אתנו, לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו.

לפיקד אֲנַחְנוּ חַיִּים לְהוֹדוֹת, לְהַלֵּל, לְשַׁבַּח, לְפָאֵר, לְרוֹמֵם, לְהַדָּר, לְבָרֵךְ, לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס לְמִי שֶׁעָשָׂה
לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּה:
הוֹצִיאָנוּ מֵעֲבֹדוֹת לְחֵרוֹת מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה, וּמֵאֲבֵל לְיוֹם טוֹב, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל, וּמִשְׁעָבוֹד לְגִאֲלָה.
וְנֹאמֶר לְפָנָיו שִׁירָה חֲדָשָׁה הַלְלוּיָהּ.

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּרַחֲמִים
תָּשׁוּב. וְתִשְׁכַּן בְּחֻקֶּיךָ כְּאֲשֶׁר
דִּבַּרְתָּ. וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקֶרֶב
בְּיַמֵּינוּ בְּנֵן עוֹלָם. וְכִסֵּא
דָּוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תִּכְיוֹן:
בְּרוּךְ אַתָּה ה', בּוֹנֵה
יְרוּשָׁלַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר גָּאֲלָנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵעַצְרִים, וְהִצִּיעֵנוּ לַלַּיְלָה הַזֶּה לֶאֱכֹל בּוֹ מֵצָה וּמָרֹר.
כִּן ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יִגִּיעֵנוּ לְעוֹשֵׂי־עֲדִים וְלְרַגְלִים אַחֲרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתְנוּ לְשָׁלוֹם, שְׂמֵחִים בְּבִגְדֵי עִירָךְ וְשִׂישִׁים בְּעֲבֹדָתְךָ.
וְנֹאכַל שֵׁם מִן הַזִּבְחִים וּמִן הַפְּסָחִים (וְאֵם חַל לַיִל הַסֹּדֵר בְּעוֹצְאֵי שִׁבְתְּךָ יֵשׁ הַנְּהַגִּים לְעוֹר: מִן הַפְּסָחִים וּמִן הַזִּבְחִים)
אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחֶךָ לְרִצּוֹן, וְנִוְדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלָּתְנוּ וְעַל פְּדוּתֵנוּ גִּפְשָׁנוּ.
בְּרוּךְ אַתָּה ה' גָּאֵל יִשְׂרָאֵל.

האפיפיור

ברוך הבא אליהו

לשנה הבאה בירושלים הבנויה!

אחד מי יודע, אחד אני יודע..

אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שנים מי יודע, שנים אני יודע.

שני לחות הברית. אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שלשה מי יודע, שלשה אני יודע.

שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

ארבע מי יודע, ארבע אני יודע.

ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

חמשה מי יודע, חמשה אני יודע.

חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד

אלהינו שבשמים ובאָרץ:

ששה מי יודע, ששה אני יודע.

ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות

הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שבעה מי יודע, שבעה אני יודע.

שבעה ימי שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה

אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שמונה מי יודע, שמונה אני יודע.

שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה,

ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

תשעה מי יודע, תשעה אני יודע.

תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה

חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו

שבשמים ובאָרץ:

עשרה מי יודע, עשרה אני יודע.

עשרה דבראי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבוע, ששה סדרי

משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית,

אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

אחד עשר מי יודע, אחד עשר אני יודע.

אחד עשר כוכביא, עשרה דבראי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי

שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות,

שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שנים עשר מי יודע, שנים עשר אני יודע.

שנים עשר שבטאי, אחד עשר כוכביא, עשרה דבראי, תשעה ירחי לדה, שמונה

ימי מילה, שבעה ימי שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע

אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובאָרץ:

שלשה עשר מי יודע, שלשה עשר אני יודע.

שלשה עשר מדיאי. שנים עשר שבטאי, אחד עשר כוכביא, עשרה דבראי, תשעה

ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבוע, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי

תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים

ובאָרץ:

חד גדיא

“וּבְהֵעָרַת בְּנֵי אָדָם
וְהִתְעוֹרְרוּתָם אֶל אֱהָבַת
הַמָּקוֹם הַהוּא הַקָּדוֹשׁ
יִנְחָץ הָעַיִן הַמֵּיחָל, שְׂכָר
גָּדוֹל וּגְמוּל רַב, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר: “אַתָּה תִּקּוּם
תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי-עַתָּה
לְחַנְּנָהּ כִּי-בָא מוֹעֵד,”
”כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ
אֶת-אֲבֹנֶיהָ וְאֶת-עֲפָרָהּ
יִחַנְּנוּ.”
רְצוֹנָנוּ לומר- כִּי יְרוּשָׁלַיִם
אֲמַנָם תִּבְנֶה כְּשִׂיכְסָפוֹ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָהּ תִּכְלִית
הַכֶּסֶף עַד שְׂיַחֲוֹנְנוּ אֲבֹנֶיהָ
וְעֲפָרָהּ.”
(חתימת ספר 'הכוזרי'
לר' יהודה הלוי)

והגדת לבנך

”יציאת ישראל ממצרים, תשאר לעד האביב של העולם כולו”
(הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ”ל, מגד ירחים, חודש ניסן)

קריאטיב והפקה:

חמסה

054-4499832

